

[Ninn-Hansen.]

kan være vanskeligt for gymnasiaster at gennemføre deres gymnasietid; hvis de kommer fra fattige hjem, standser de eventuelt allerede i gymnasiet, og det er selvfølgelig noget, vi må interessere os for i forbindelse med det, der er opgaven, som jeg nævnte før: at man giver de unge lejlighed til at fuldføre uddannelsen og også kalder de reserver, der er, frem.

Vi vil også gerne undersøge, om der er andre grupper, der eventuelt skulle gå ind under ungdommens uddannelsesfond. Vi har indvendinger at gøre imod den begrænsning i administrationen, der er tale om, hvor man vil hævde, at disse midler kun skal stilles til rådighed for de unge, hvis deres forældre er under en bestemt skattepligtig indkomst. Fra de studerendes side er det, synes jeg, med rette blevet påpeget, at forældrenes indkomst ikke burde være afgørende, i hvert tilfælde ikke, når forældrene ingenting yder til deres børns uddannelse. Det håber vi selvfølgelig at forældrene i større omfang vil gøre, hvis man gennemfører vort forslag, men man kan jo ikke være sikker på, at forældrene gør det. Derfor er det urimeligt, at det skal gå ud over den unge, hvis han kommer fra et forholdsvis velstillet hjem, så at han ikke kan få nogen midler til sin uddannelse, selv om han alligevel ikke får noget hjemmefra. Man må i denne forbindelse betragte de unge, der er under uddannelse, som helt selvstændige personer.

Vi ønsker, også for at opnå den bedste helhedsløsning, at drøfte spørgsmålet om kollegierne, kollegieantallet — hele boligproblemet, der jo rummer mange økonomiske vanskeligheder for de unge. Mon ikke det vil være rigtigt at undersøge dette nærmere, for det, det gælder om, er jo ikke alene at få en lovgivning, der yder støtte, men en lovgivning, der yder støtte de rigtige steder, således at det, der er mest påtrængende, bliver støttet først, så at man ikke glemmer vigtige områder.

Vi er velvilligt indstillet over for en forhandling om dette forslag, men vi tror, det er klogt og rigtigt at bruge lidt mere tid til forhandlingen om forslaget for at opnå den bedst mulige løsning; den tid der kræves, må bruges til de kommende udvalgsforhandlinger.

Helge Larsen: Vi ser jo i disse år en meget stærkt voksende tilgang til alle uddannelsesformer. Det hænger vel sammen med to ting. For det første har de store fødselsårgange fra årene under krigen nu nået den alder, hvor de kommer frem til den videregående uddannelse, og dernæst skyldes det, at der hos de unge, hos deres forældre, er en voksende forståelse af, at en uddannelse, og så god en uddannelse som muligt, er en nødvendighed i et moderne samfund. På denne baggrund vil jeg gerne bringe den højtærede undervisningsminister en varm tak for den hurtige fremsættelse af forslag til ændring i lov om ungdommens uddannelsesfond — hurtigt på baggrund af, at det ikke er mange dage siden kommissionen, der var nedsat til at undersøge de studerendes vilkår, afgav betænkning — og også en tak for den meget væsentlige forøgelse af beløbet, der er foreslået.

Vi kommer med dette forslag et betydeligt skridt nærmere til målet, at ingen ung med evner og interesse for en videregående uddannelse afholdes fra at påbegynde og gennemføre en sådan uddannelse. Jeg vil gerne understrege ordet påbegynde. Skal vi have flere unge med fra de samfundslag, hvorfra der hidtil ikke er rekrutteret så overvældende mange unge til videregående uddannelse, da tror jeg det er nødvendigt, at det gøres lettere for de unge netop at påbegynde studiet. Det er nemlig ikke bare en tradition, der skal brydes — det er det naturligvis i en række tilfælde — hvis en ung skal gå ind i en videregående uddannelse, men der er også hyppigt økonomiske hindringer.

De 4 mill. kr., der efter forslaget stilles til rådighed for gymnasiaster, er jo en væsentlig forøgelse i forhold til det, der gælder nu, men jeg tror, at denne meget væsentlige udvidelse er nødvendig. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var netop inde på den tanke, at der for en del gymnasiasters vedkommende kunne være økonomiske vanskeligheder, økonomiske problemer af en sådan art, at en støtte er nødvendig, og jeg forstar forslaget sådan, at det nu ikke alene gælder hjælp til rejse og til ophold for gymnasiaster, der må borte fra deres hjem under gymnasietiden, men at der også med forslaget åbnes adgang til at give hjælp i tilfælde derudover,